ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Solanisus Praga s. r. o.,** se sídlem Husinecká 903/10, Praha 3, zastoupená Mgr. Magdalénou Poncza, advokátkou se sídlem Českobratrská 1403/2, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2018, č. j. 37627/18/5100-41451-711647, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2020, č. j. 14 Af 41/2018 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je společností s ručením omezeným, jejímž předmětem podnikání je výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, konkrétně obchodování s řepkovým olejem ve velkých objemech. Je plátcem daně z přidané hodnoty s měsíčním zdaňovacím obdobím.

[2] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) na základě vyhledávací činnosti dospěl k závěru, že se žalobkyně zapojila do řetězce subjektů účastnících se podvodu na DPH, tj. prováděla činnosti nebo se zapojila do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena daň z přidané hodnoty.

Proto správce daně vydal vůči žalobkyni dne 26. 1. 2017 zajišťovací příkaz pod č. j. 523762/17/2003-00540-110077; odvolání vůči tomuto zajišťovacímu příkazu bylo zamítnuto. Žalobkyně částku stanovenou zajišťovacím příkazem k úhradě ve lhůtě neuhradila.

[3] Na základě těchto skutečností správce daně vydal dne 20. 4. 2017 rozhodnutí č. j. 3450939/17/2003-52521-110324 (dále jen „rozhodnutí o nespolehlivém plátci"), kterým podle § 106a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH"), rozhodl, že je žalobkyně nespolehlivým plátcem, neboť závažně porušila své povinnosti vztahující se ke správě daně. V odůvodnění poukázal na Informaci Generálního finančního ředitelství k aplikaci § 106a zákona o DPH ze dne 4. 1. 2013, č. j. 101/13-121002-506729 (dále jen „Informace GFŘ"), v níž jsou obsažena závažná porušení povinností vztahujících se ke správě daně z přidané hodnoty, která mohou ústit v rozhodnutí o nespolehlivém plátci. Konstatoval, že v daném případě správce daně vydal zajišťovací příkaz k zajištění úhrady nesplatné nebo nestanovené daně z přidané hodnoty, zajišťovací příkaz byl vydán po 1. 1. 2013, přičemž nebyl ve lhůtě uhrazen a byl vydán z toho důvodu, že se plátce daně zapojil do obchodů, u kterých existuje důvodná obava, že z nich nebude uhrazena daň z přidané hodnoty. Pro úplnost dodal, že žalobkyně má sídlo zapsané na tzv. virtuální adrese.

[4] Odvolání žalobkyně žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí") zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud") v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[5] Městský soud uvedl, že odůvodnění daňových rozhodnutí je dostatečné a ani on není v tomto řízení oprávněn přezkoumávat správnost či zákonnost vydání zajišťovacího příkazu, neboť ten je samostatně žalovatelný. Přisvědčil žalovanému, že žalobkyně závažným způsobem porušila své povinnosti vztahující se ke správě daně ve smyslu Informace GFŘ tím, že nesplnila ze zajišťovacího příkazu vyplývající povinnost složit jistotu na depozitní účet správce daně. Důvodnou neshledal ani námitku, že správce daně nezákonně aplikoval výkladové stanovisko obsažené v Informaci GFŘ. Dodal, že skutečnost, že dříve žalobkyně své daňové povinnosti plnila, není žádnou mimořádnou individuální okolností, pro kterou by se aplikace institutu nespolehlivého plátce v dané situaci jevila jako nespravedlivá. Náprava těch pochybení, která nebyla důvodem k vydání napadeného rozhodnutí (nepodání daňových přiznání) nemohla odůvodnit jiný výsledek.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „napadený rozsudek" a „stěžovatelka") kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s."), tj. pro nesprávné posouzení právní otázky soudem, nepřezkoumatelnost rozsudku a vadu řízení, pro kterou měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit.

[7] Stěžovatelka považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť se městský soud nezabýval otázkou, zda byl zajišťovací příkaz ze dne 26. 1. 2017 vydán oprávněně, ale pouze z řízení o vydání zajišťovacího příkazu mechanicky převzal závěry, aniž by je dostatečně odůvodnil a přezkoumal. Též se dostatečně nezabýval všemi žalobními námitkami. Má za to, že správce daně, žalovaný ani městský soud při svém rozhodování v rozporu se zásadou přiměřenosti nezohlednili skutkový stav, který zde byl v době přijetí rozhodnutí o nespolehlivém plátci. Stěžovatelka byla zcela bezproblémovým daňovým subjektem, plnila řádně své povinnosti (uhradila dlužnou daň na základě zajišťovacího příkazu ze dne 9. 12. 2016) a byla vůči správci daně vždy kontaktní. Dlužnou daň na základě zajišťovacího příkazu ze dne 26. 1. 2017 uhradila částečně, přičemž je lhostejné, zda se tak stalo na základě provedené exekuce nebo dobrovolně. Dobrovolné uhrazení vzhledem k účinnosti a vykonatelnosti zajišťovacích příkazů k okamžiku jejich vydání ani nebylo možné, navíc kvůli rychlému sledu jejich vydávání neměla dostatek volných prostředků k úhradě daně. Podotkla, že formální přístup daňových orgánů a soudů by mohl vést k likvidaci daňových subjektů, neboť by pro podezření na zapojení do daňového podvodu byly vydávány zajišťovací příkazy na vysoké částky, které by nemohly být obratem uhrazeny pro aktuální nedostatek volných prostředků, což by pak vedlo k označení za nespolehlivého plátce a definitivnímu znemožnění podnikatelské činnosti v předchozím rozsahu, a tím i vydělání financí na úhradu dlužné částky.

[8] Městský soud také nesprávně posoudil otázku, zda stěžovatelka porušila povinnosti vztahující se ke správě daně závažným způsobem. Podle důvodové zprávy k novele zákona o DPH, kterou byl zaveden institut nespolehlivého plátce, má být porušení povinnosti posuzováno s ohledem na osobu plátce, na dosavadní zkušenosti s ním a s ohledem na to, jakou míru rizika pro veřejné rozpočty porušení daňové povinnosti představuje. Pokud jsou důvodem pro rozhodnutí o nespolehlivosti plátce zajišťovací příkazy, měli se správce daně, žalovaný a městský soud zabývat jejich podstatou (zda byly vydány oprávněně), a to v kontextu s jinými skutečnostmi ve vztahu k ní. V rozporu se zásadou přiměřenosti se městský soud spokojil pouze s konstatováním, že neuhradila dlužnou daň na základě zajišťovacího příkazu. Správce daně se měl primárně zabývat otázkou, zda je naplněna podmínka pro přidělení statusu nespolehlivého plátce, tj. zda skutečně prováděla činnosti nebo se zapojila do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena daň z přidané hodnoty.

[9] Nad rámec kasačních námitek stěžovatelka uvádí, že rozhodnutí o nespolehlivém plátci v rozporu se zákonem a úmyslem zákonodárce zde plní spíše nástroj pro její sankcionování, i když svým chováním nikterak nevybočovala ze skupiny tzv. běžných plátců. Stěžovatelka je nepřiměřeně trestána, což má negativní dopady na její podnikání.

[10] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozhodnutím městského soudu. Odkázal na své vyjádření k žalobě, napadené rozhodnutí a odůvodnění napadeného rozsudku. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[11] Nesouhlasil s námitkou stěžovatelky, že byla porušena zásada přiměřenosti, neboť městský soud se osobou stěžovatelky a historií plnění daňových povinností z její

strany zabýval. Městský soud taktéž dostatečně vypořádal, zda bylo zapotřebí zaobírat se otázkou oprávněnosti vydání zajišťovacího příkazu. Zajišťovací příkaz je rozhodnutím správního orgánu, proti němuž lze brojit samostatnou žalobou. Námitky směřující proti zajišťovacímu příkazu nelze uplatnit v řízení, v němž je napadáno jiné správní rozhodnutí. Z Informace GFŘ vyplývá, že je povinností příslušného správce daně zkoumat pouze to, zda byl ve lhůtě neuhrazený zajišťovací příkaz vydán z důvodu konstatování, že se konkrétní subjekt zapojil do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena daň z přidané hodnoty. S tímto závěrem koresponduje i odůvodnění napadeného rozsudku. Negativní dopady na stěžovatelčino podnikání nemohly být pro napadené rozhodnutí relevantní.

[12] K námitce stěžovatelky, že nebyl zohledněn skutkový stav v době vydání rozhodnutí správce daně, uvedl, že na její straně nebyly žádné důvody hodné zvláštního zřetele, ze kterých by vyplývalo, že jí není možné přidělit status nespolehlivého plátce. I kdyby se stěžovatelka žádného dalšího závažného porušení daňových povinností nedopustila, stále nepominuly důvody, pro něž došlo k vydání rozhodnutí správce daně. Připomněl, že právní úprava zná institut umožňující zohlednit pozdější „nápravu“ daňového subjektu.

[13] Námitku nepřezkoumatelnosti považoval za převážně obecně formulovanou, jelikož stěžovatelka neuvádí, jaké konkrétní námitky zůstaly nevypořádány. Městský soud zcela jasně a výstižně vysvětlil, proč se nezabýval otázkou oprávněnosti vydání zajišťovacího příkazu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je včasná a projednatelná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením přezkoumatelnosti napadeného rozsudku; s přihlédnutím k § 109 odst. 4 s. ř. s. tak přitom učinil i nad rámec stěžovatelkou vznesených námitek poukazujících na vadu nepřezkoumatelnosti, neboť je povinen přihlédnout k případné nepřezkoumatelnosti bránící posouzení důvodnosti kasační argumentace i bez návrhu.

[16] Stěžovatelka namítala, že se městský soud nezabýval otázkou oprávněnosti vydání zajišťovacích příkazů. Tato námitka však není důvodná. Městský soud se v bodech 29 až 31 napadeného rozsudku této otázce věnoval, srozumitelně a dostatečně vysvětlil, proč se žalobní námitkou ve vztahu k vydání zajišťovacích příkazů zabývat nebude.

[17] Stěžovatelka dále namítala, že se městský soud nezabýval všemi žalobními námitkami, nicméně již neuvedla, kterou konkrétní žalobní námitku měl městský soud opomenout. I přes již výše uvedené pravidlo podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ani v tomto případě nemůže ignorovat dispoziční zásadu, která řízení o kasační stížnosti ovládá, a proto tuto obecnou námitku může vypořádat opět jen v obecné rovině (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 3 Azs 134/2017 - 17).

[18] Ani tato výtka není důvodná, neboť napadený rozsudek tvrzenou nepřezkoumatelností netrpí. Městský soud se všemi námitkami dostatečně zabýval, přičemž je přesvědčivě vypořádal. Stěžovatelka tedy dostala odpověď na všechny své žalobní námitky. Nejvyšší správní soud uvedl již v řadě svých rozhodnutí, že pouhá nespokojenost stěžovatele se způsobem vypořádání jeho námitek ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je totiž objektivní překážkou, která znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí, a proto nemůže být závislá na subjektivní představě účastníka o tom, jak má být rozhodnutí zdůvodněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

[19] K tomu je třeba dodat, že ani nad rámec těchto námitek neshledal kasační soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakých tvrzení stěžovatelky městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Jeho výrok i odůvodnění jsou srozumitelné, městský soud logickým a přezkoumatelným způsobem uvedl, jakými úvahami se řídil a k jakým dospěl závěrům.

III. a) Nezohlednění skutkového stavu

[20] Stěžovatelka namítá, že správce daně, žalovaný i městský soud ve správním řízení nezohlednili skutkový stav, který existoval v době rozhodnutí o nespolehlivém plátci, konkrétně skutečnost, že v té době byla bezproblémovým daňovým subjektem.

[21] Podle §106a odst. 1 zákona o DPH *poruší-li plátce závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě daně, správce daně rozhodne, že tento plátce je nespolehlivým plátcem.*

[22] Podle bodu 1 písm. b) Informace GFŘ se za závažné porušení plnění povinností plátce pro účely aplikace institutu nespolehlivého plátce považuje situace, kdy *dochází k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru daně z přidané hodnoty, neboť plátce prováděl činnosti nebo se zapojil do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena daň z přidané hodnoty, a proto správce daně po 1. 1. 2013 vydal u tohoto plátce zajišťovací příkaz, který nebyl ve lhůtě uhrazen*.

[23] Dále je v Informaci GFŘ uvedeno, že porušení plnění daňových povinností *posoudí správce daně vždy s ohledem na osobu plátce a jeho dosavadní zkušenosti s tímto plátcem. Správce daně při posuzování porušení plnění zákonných povinností vždy zohlední také objektivní důvody hodné zvláštního zřetele, které vedly k nesplnění zákonných povinností plátce. Může se jednat například o živelné pohromy, závažné zdravotní důvody, důvody vzniku platební neschopnosti či jiné objektivní překážky, které plátci bránily v řádném plnění daňových povinností.*

[24] V tomto případě je pro rozhodnutí o nespolehlivém plátci podstatné naplnění skutkové podstaty ve smyslu § 106a odst. 1 zákona o DPH [bodu 1 písm. b) Informace GFŘ], o čemž bude pojednáno níže. Lze ovšem už zde uvést, že stěžovatelka v tomto

ohledu skutkový stav nerozporuje (existující vydaný zajišťovací příkaz, neuhrazená jistota atd.). Další skutečnosti uváděné stěžovatelkou mohou hrát roli pouze v rámci určité korekce posuzování porušení plnění daňových povinností, jako případné objektivní důvody hodné zvláštního zřetele, dosavadní zkušenosti s plátcem a další. Správce daně je tedy povinen je vzít v potaz, aby výsledné rozhodnutí bylo přiměřené.

[25] Ze správního spisu vyplývá, že správce daně konstatoval naplnění podmínek pro rozhodnutí o nespolehlivém plátci podle § 106a odst. 1 zákona o DPH, zmínil existenci sídla stěžovatelky na tzv. virtuální adrese a také uvedl, že stěžovatelka neprojevila snahu o nápravu svých pochybení. Dále pak v napadeném rozhodnutí žalovaný shledal, že ve věci stěžovatelky neexistují žádné objektivní důvody hodné zvláštního zřetele. Výslovně odmítl tvrzení stěžovatelky, že správci daně poskytuje maximální součinnost a že ve všech případech s výjimkou zdaňovacího období března 2015 jí správce daně vyměřil DPH konkludentně. Také poukázal na sídlo na tzv. virtuální adrese a na skutečnost, že stěžovatelka naposledy podala daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013; za další období již přiznání podána nebyla, a to ani v náhradní lhůtě (viz zejm. odst. 23, 24 a 34 napadeného rozhodnutí).

[26] Rovněž městský soud se věnoval skutkovým okolnostem v době vydání napadeného rozhodnutí; jejich hodnocení je ovšem součástí právního posouzení věci. Stěžovatelčino plnění daňových povinností kromě zdaňovacího období března 2015 a července 2016 nevyhodnotil jako mimořádnou individuální okolnost, která by znamenala, že aplikace institutu nespolehlivého plátce byla nespravedlivá. Také úhrada částky stanovené zajišťovacím příkazem z 9. 12. 2016 není podstatná, neboť v této věci jde o nesplnění povinnosti plynoucí ze zajišťovacího příkazu z 26. 1. 2017 (dále viz odst. [45] napadeného rozsudku).

[27] Z výše uvedeného je patrné, že námitka stěžovatelky je nedůvodná. Jak správní orgány, tak i městský soud při svém rozhodování zohlednily skutkový stav existující v době vydání rozhodnutí a následně i odůvodnily, proč jednotlivé skutečnosti neposoudily jako relevantní. Z toho plyne, že napadený rozsudek důvodně nepovažoval napadené rozhodnutí za nezákonné proto, že by postrádalo zohlednění individuální situace stěžovatelky v době vydání správního rozhodnutí.

III. b) Nesprávné posouzení právní otázky

[28] Stěžovatelka také namítá nesprávné posouzení právní otázky, zda porušila povinnosti vztahující se ke správě daní závažným způsobem.

[29] V rámci své námitky nejprve stěžovatelka uvádí, že měl městský soud zkoumat, zda byl zajišťovací příkaz z 26. 1. 2017 vydán oprávněně, jelikož právě jeho existence a neuhrazení jsou důvodem pro vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátci.

[30] Nejvyšší správní soud se možností přezkumu zajišťovacích příkazů při posuzování naplnění podmínek rozhodnutí o nespolehlivém plátci již v obdobné skutkové situaci zabýval, a to konkrétně v rozsudcích ze dne 3. 10. 2019, č. j. 8 Afs 71/2018 - 38, ze dne

31. 8. 2020, č. j. 3 Afs 208/2018 - 56, ze dne 10. 9. 2020, č. j. 8 Afs 205/2018 - 59, či ze dne 15. 12. 2021, č. j. 2 Afs 385/2020 - 40. V nyní projednávané věci pak neshledal důvody odchýlit se od zde přijatých závěrů.

[31] Předmětem soudního přezkumu v této věci je pouze rozhodnutí o nespolehlivém plátci DPH. *Stěžejní otázkou proto není, zda byly zajišťovací příkazy vydány oprávněně, ale pouze to, zda byly naplněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátci DPH. Konkrétně, zda neuhrazení zajišťovacích příkazů opravňovalo správce daně k vydání tohoto rozhodnutí. (...) Správní orgány, ani soudy si otázku správnosti zajišťovacích příkazů nemohou posoudit samy. V souladu se zásadou presumpce správnosti jsou orgány finanční správy dle § 99 odst. 1 d. ř. vázány pravomocnými rozhodnutími orgánů veřejné moci. Stejně tak soudy při rozhodování musí dle § 52 odst. 2 s. ř. s. vycházet z existujícího rozhodnutí týkající se případné předběžné otázky. Zajišťovací příkazy je proto nutné považovat za správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2020, č. j. 8 Afs 205/2018 – 59).

[32] Pokud je stěžovatelka přesvědčena o nezákonnosti vydaného zajišťovacího příkazu, měla možnost se proti němu bránit a napadnout jej žalobou ve správním soudnictví. Z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že tak stěžovatelka učinila (aktuálně je vedeno řízení o kasační stížnosti stěžovatelky proti zamítavému rozsudku městského soudu pod sp. zn. 9 Afs 212/2020).

[33] Městský soud tak v této věci správně odmítl zajišťovací příkazy přezkoumat a posoudit otázku jejich správnosti.

[34] Stěžovatelka dále namítá, že pro rozhodnutí o nespolehlivém plátci nestačí pouhé konstatování, že byl vydán zajišťovací příkaz a z jakých důvodů se tak stalo. Správce daně se měl primárně zabývat otázkou, zda skutečně prováděla činnosti nebo se zapojila do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena daň z přidané hodnoty. Městský soud podle ní pouze mechanicky přejal závěry z řízení o vydání zajišťovacího příkazu.

[35] Obdobnou námitku již Nejvyšší správní soud řešil ve výše uvedeném rozsudku č. j. 8 Afs 71/2018 – 38, v němž uvedl, že „*není pravda, že správce daně postavil žalobou napadené rozhodnutí na důvodech zajišťovacího příkazu. Správce daně vydal žalobou napadené rozhodnutí, protože stěžovatelka nesplnila povinnost zajišťovacím příkazem jí uloženou. Námitkami proti zajišťovacímu příkazu se proto krajský soud správně nezabýval a zabývat se jimi nebude ani Nejvyšší správní soud v nynějším řízení o kasační stížnosti.*“ Totéž lze uvést i k nyní projednávané věci. Pokud by totiž nebyla naplněna podmínka ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru daně z přidané hodnoty, kvůli činnosti nebo zapojení se plátce do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena daň z přidané hodnoty, nemohl by zajišťovací příkaz z těchto důvodů být vydán.

[36] K samotnému posouzení, zda je stěžovatelka nespolehlivým plátcem, Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry městského soudu uvedené v odst. 35 - 38 napadeného

rozsudku, se kterými plně souhlasí a považuje je za správné. Městský soud v označené pasáži správně shrnul zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátci a pomocí konkrétních skutkových okolností demonstroval naplnění jednotlivých předpokladů stěžovatelkou.

[37] Námitka stěžovatelky, že postup daňových orgánů a soudů by mohl vést k cílené likvidaci daňových subjektů, je jen obecná a spekulativní. Ve stěžovatelčině případě totiž existuje řada okolností, které spíše než o nezákonnosti postupu daňové správy a snaze ji zlikvidovat svědčí o zkreslování některých skutečností ze strany stěžovatelky. Příkladmo lze uvést, že na rozdíl od jejího tvrzení, že se její měsíční obrat pohybuje v řádech desetitisíců až statisíců Kč, z podaných daňových přiznání podle žalovaného vyplývá, že dosahuje obratu až v řádech stamilionů Kč. Dále lze zmínit, že stěžovatelka podala daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob naposledy za rok 2013 a uvedla sídlo na adrese, kde ekonomickou činnost nevykonává. Ani tvrzení o konkludentním vyměření DPH v minulých obdobích nelze považovat za pravdivé, neboť následně byly zahájeny daňové kontroly (což ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti připouští).

[38] Lze tedy uzavřít, že námitka stěžovatelky tvrdící nesprávné posouzení právní otázky městským soudem není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[39] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl.

[40] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu